

[Keld Andersen]

et par af regeringens ændringsforslag. Jeg skal også meddele, at vi ved tredje behandling vil stemme imod lovforslagene nr. L 138 og nr. L 140 til og med L 144, mens vi vil stemme for lovforslag nr. L 145 vedrørende boligsikring.

Om det sidste vil jeg gerne slutte med at stille et spørgsmål til boligministeren. Vi stemmer som sagt for nogle ændringsforslag, og vi stemmer også for boligsikringen. Men jeg tror, det kunne være interessant for folketinget – og skulle en eller anden journalist komme til at skrive, hvad der er sagt her fra denne talerstol, også for befolkningen uden for – at høre: hvad er egentlig begrundelsen for de i ændringsforslag nr. 6 opstillede brøker? Hvordan har man fundet frem til dem? Da man nu har forladt karaktergivning i skolen, foretager man udregningen vedrørende børneantal efter andre skalaer. Har man ét barn, forhøjer man med 3/48, har man to, forhøjer man med 8/48, har man tre, forhøjer man med 9/48, og har man fire børn eller derover, forhøjer man med 12/48. Hvad er egentlig begrundelsen for, at det tredje barn er billigere end de andre? Hvorfor har man netop fundet frem til denne otteogfyrretyvendedel, og hvorfor er fordelingen, som den er dér? Det ville jeg godt bede boligministeren svare på.

Langsted (CD):

Det sidste af hr. Keld Andersen stillede spørgsmål kunne jeg også stille. Jeg har forsøgt at gøre det før, men jeg kan ikke huske, at vi fik et reelt svar på det.

Vi har i CD fremfor en doktrin om ligestilling mellem menneskene det grundsyn, at samfundet skal behandle sine indbyggere rimeligt og anstændigt. Det var der ikke tale om i forbindelse med boligoplægget fra regeringen. Jeg tænker naturligvis især på forholdene for ejerboligernes vedkommende. Forslaget herom kommer for senere i dag, og jeg skal ikke yderligere foregribe begivenhedernes gang ud over at konstatere, at det er sammenkædningen af disse spørgsmål, der nu fører med sig, at regeringen ikke kan få den ønskede brede opbakning bag forslagene vedrørende den lejede bolig.

Når vi i betænkningen udtrykker, at vi endnu en gang vil bekræfte vor stilling som socialt ansvarligt parti ved at stemme for de

samfunds nødvendige tilskud til opførelsen af almennyttige boliger og boligsikring, så skal der udtrykkelig lægges vægt på ordet samfunds nødvendige, for der er tale om grumme mange penge på de offentlige budgetter, og der synes ikke at være nogen tendens til, at beløbene bliver mindre, heller ikke i faste priser.

Jeg skal ganske kort komme ind på nogle forhold, som efter vor mening trænger til en kulegravning. Først og fremmest må man gøre sig klart, hvad en almennyttig bolig af 1979 er. De fleste tænker i forbindelse med almennyttige boliger på sådan noget som Brøndby Strand og andre af boligselskabernes prestigebyggerier. Det var det naturligtvis også for nogle år siden, men billedet har vendt sig. De sidste 6–7 år er op til 60 pct. af de årlige 7.000 almennyttige boliger opført som lavt byggeri. Lavt byggeri defineres af boligministeriet som enfamiliehuse, række- og kædehuse og kombineret byggeri – altså opført til udlejning i bedste overensstemmelse i øvrigt med befolkningens ønsker om at bo i parcelhus eller under lignende forhold. Og kan man ikke få råd til at spare op til udbetaling til et parcelhus, så kan man altså leje sig ind.

Samfundsøkonomisk og privatøkonomisk ser det således ud: en 130 m² stor almennyttig bolig kostede i 1977 – det er den af boligministeriet godkendte anskaffelsespris – 468.000 kr. før prioriteringen. Det er dyrere i dag, hvor rammebeløbet er over 4.000 kr. pr. m² – jeg gentager: over 4.000 kr. pr. m². I forhold til disse 468.000 kr. ydes så statslån, rente- og afdragsfrie i 50 år, kommunelån, Landsbyggefondlån, og de 3 pct. i eget indskud kan lånes med en kommunegaranti i en bank. I alt 26 pct. I realiteten er der tale om tilskud. Resten prioriteres, og så bliver årslejen over 70.000 kr., som halveres af rentesikringen. Vi ser helt bort fra boligsikringen, som kommer oveni. Beboeren får altså et statstilskud på 35.000 kr. de første mange år.

Her rejser sig naturligvis det nærliggende spørgsmål: hvor stort rentefradrag skal man have for at få en tilsvarende skattelettelse, når man bor i et parcelhus – vel at mærke rentefradrag reduceret med lejeværdi af egen bolig?

Jeg skal gøre opmærksom på, at de tal, jeg nævner her, er boligministeriets. Det er ikke af nogen form for misundelse, jeg trækker